

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: یان فلیتس پاتریک
برگردان از: حمید بهشتی
۱۱ فبروری ۲۰۱۵

کشاورزی در افریقا: افسانه یا حقیقت؟

دانه کاکائو: افریقا مهمترین صادرات ۲۰۱۱، فرانچسکو ورونزی، با حقوق محفوظ تجاری

یکی از افسانه هائی که در گزارش «ثروتمندان ثروتمندتر می شوند و سایر فریب های خطرناک» به مناسبت گفت و گوی اقتصاد جهانی تهیه و انتشار یافت، بدین قرار است که افریقا به کمک احتیاج دارد. یکی از انواع این افسانه تحت عنوان این که کشاورزی افریقا به کمک کشورهای ثروتمند غرب محتاج است، توسط رسانه ها، سرمایه گذاران و شرکت های کشاورزی چند ملیتی، بدون ارتباط با یکدیگر، دائم در بوق گذاشته می شود و گاهی به آدمی این احساس دست می دهد که گویا ناظر بر نسخه ای از شو بی بی سی تحت عنوان «حقیقتی باورنکردنی» هستیم که بازی کنندگانش می باید سخنرانی سراسر دروغی را ایراد نموده و در آن یک رشته حقایق را در حضور سایر بازی کنندگان شو مطرح نمایند. در مورد نمایشنامه «افریقا به کمک محتاج است» در این شو، پاره ای از حقایق

بدین منظور مورد استفاده قرار می‌گیرند که برخی کذبیات سرگیجه‌کننده را در حضور دولت‌های ناآگاه، سازمان‌های غیردولتی و جامعه مدنی به خورد مردم دهند.

برای نمونه تولیدات کشاورزی افریقا: حقایقی که در گزارشات رسانه‌های اصلی مطرح می‌گردند بدین قرارند که ۲۵٪ مردم در جنوب افریقا با کمبود مواد غذایی و گرسنگی مواجه بوده و سطح تولید کشاورزی این قاره در دنیا از همه جا پائین‌تر، با فقدان فاحش کود، بذر کشاورزی و آبیاری مواجه است. این نیز حقیقت دارد که رشد بالای جمعیت، فقر شدید، بدمی زیرساخت و میزان پائین سرمایه‌گذاری مشکل را شدیدتر ساخته، دستیابی میلیون‌ها انسان را به طعام سخت ساخته است.

اما پس از بیان این حقایق داستانسرای‌های رسانه‌های اصلی به این نتیجه‌گیری می‌رسند که با کمک‌های مالی و تکنیکی کشورهای غنی و سازمان‌های بین‌المللی توسعه و از طریق اتحاد جدید برای تأمین مواد غذایی تاکنون سرمایه‌گذاری‌های متعهدانه‌ای به میزان ۱۰ میلیارد دلار انجام یافته و موجب رشد اشتغال و میزان تغذیه‌گشته‌اند، با این هدف که سرانجام قاره افریقا قادر گردد خواراک اهالی را خود تأمین نماید.

البته این درست است که میلیون‌ها انسان در افریقا از گرسنگی و کمبود مواد غذایی در رنج می‌باشند. اما این سخن کامل نبوده و اغواکننده است. کاستی آن در ناگفته ماندن شرایط و مناسبات مربوط بدان می‌باشد و به ویژه این نکته ناگفته می‌ماند که چگونه قاره‌ای که در سال‌های دهه ۱۹۶۰ در رابطه با تأمین مواد غذایی متکی بر خویش بوده است به این وضعیت افتاده. و این دو دلیل مهم دارد که راه حل کاملاً دیگری را برای مشکل گرسنگی افریقا رهنمون می‌گردند.

اول این که تولیدات کشاورزی افریقا در دوران استعمار به سود کشورهای ثروتمند شمال طرح ریزی و تغییر یافت تا اشتهای شدید آنها را به مواد اولیه و مواد لذت بخش (یعنی آنچه که مواد غذایی ضروری نیست) تأمین نمایند. مهمترین صادرات افریقا به ترتیب ارزش ۲۰۱۱ دانه‌های کاکائو، قهوه، پنبه، کائوچو و تنباکو بوده‌اند - یعنی موادی که برای رفع نیاز مصرف‌کنندگان مناسب بوده و کمتر به درد تغذیه جوامع فقیر می‌خورند.

دوم این که کشورهای افریقائی از جانب کشورهای غنی و مؤسسات مالی مانند صندوق بین‌المللی پول و بانک جهانی مجبور گشتند از کنترل تجارت خویش چشم‌پوشی نمایند. مؤسسات مزبور همچنان مانند گذشته به کشورهای در حال توسعه قرضه داده و آنها را تشویق می‌نمایند که خدمات عمومی خویش را به بخش خصوصی واگذار نموده، از کنترل اقتصاد خویش چشم‌پوشی نمایند. آنگاه سرانجام کشورهای مزبور تبدیل به واردکنندگان مواد اولیه غذایی مانند گندم، روغن پالم، ذرت، شکر و روغن زویا می‌گردند، محصولاتی که اکثر آنها در کشورهای شمال تولید گشته و به شدت از سویسید و کمک دولتی بهره‌مند می‌باشند. علاوه بر آن آنها دروازه‌های افریقا را برای شرکت‌های کشاورزی چند ملیتی باز نموده و آنها نیز به سرعت بر زمینه‌های تولید کشاورزی مانند زمین، آب و نیروی کار تسلط یافته‌انهارا به کنترل خویش می‌گیرند.

رسانه‌های بزرگ، شرکت‌های چند ملیتی امریکا و اروپا و مسؤولان دولتی به ما می‌گویند که افریقا برای افزایش محصولات کشاورزی خود به تکنیک ژنتیک و کود کیمیائی نیازمند است. آنچه که آنها به ما نمی‌گویند این است که به کار بردن تکنیک ژنتیک در دراز مدت حتا به افت میزان محصولات و نیز ضرورت استفاده از مواد سمی هر بسید و پستیسید برای مبارزه با آفات نباتی می‌انجامد.

پژوهش‌های به عمل آمده همواره ثابت نموده‌اند که کشاورزی قابل دوام و همساز با اکولوژی به همان میزان و حتا بیش از کشاورزی صنعتی، بار آوری دارند. اما این تمامی حقیقت نیست. زیرا کشاورزی همساز با اکولوژی

با یک رشته نتایج مثبت همراه است. از جمله کثرت انواع محصول، فزونی اشتغال، رشد درآمد، کاهش تبعیضات جنسیتی و بهبود سلامتی و تغذیه. علاوه بر اینها اینگونه کشاورزی در کاهش مشکلات آب و هوا که نتیجه صنعتی شدن روزافزون می باشد مؤثر است.

چه سیستم های درختکاری کشاورزی، استفاده از مرغابی در شالیکاری یا تکنیک کشت بیولوژیک، اسناد و مدارک به وضوح نمایانگر این می باشند که اکولوژی کشاورزی گزینه بهتر است. آنچه که برای رسیدن بدین گزینه مورد نیاز است وجود سیاستمداران مصممی است که داستانسرائی در مورد کشاورزی صنعتی و تحت تسلط شرکت های بزرگ را به زیر سؤال برده، از طریق اصلاحات در نظام سوبسید کشاورزی، پایان دادن به قراردادهای تحمیلی تجاری، حمایت از اکولوژی کشاورزی و استقلال و اتکاء به خویش در تولید مواد غذایی موجب آن گردند که خرده کشاورزان افریقا دوباره بر نظام تولید مواد غذایی خویش تسلط یابند.

در نیویورک، ۲۶ جنوری ۲۰۱۵
برگرفته از تلاکسکالا

<http://tlaxcala-int.blogspot.de/2015/02/landwirtschaft-in-afrika-mythos-und.html#more>